

[J. P. Nielsen.]

Overgangen til en mere rationel Driftsform i Sønderjylland. Dette ser vi ogsaa paa som et Gode, men det, Hovedvægten bør lægges paa, er Udstykning, Rejsningen af selvstændige Hjem dernede, for det giver baade Arbejde og Plads for Ungdommen, for Befolkningstilvæksten.

Den højtærede Minister havde i sin Tid et Samraad, om jeg saa maa sige, en Konference med nogle sønderjydske Repræsentanter, ved hvilken Lovforslaget blev skitseret for os, og paa det Tidspunkt var Ministeren ikke kommet længere end til, at der skulde stilles 4—5 Mill. Kr. til Raadighed til Opkøb af Jord. Det har da forundret mig lidt, at der nu i Forslaget er stillet Krav om 10 Mill. Kr., og jeg tror, det havde været heldigt, om Ministeren havde holdt sig til de 4 eller 5 Mill. Kr. Det kan ikke nægtes, at de 10 Millioner, denne meget store Sum har vakt en vis Opsigt; ikke mindst i Bladene Syd for Grænsen har man villet gøre gældende, at det, man her vilde, var noget lignende, som man i sin Tid fra tysk Side gjorde for at nationalisere Landsdelen, og paa den anden Side, hos vore egne Folk, har det skabt ganske overordentlig store Forventninger i Retning af en meget høj Jordpris.

I Anledning af det, der om dette Lovforslag er kommet frem fra tysk Side om, at disse Penge, som det hedder, skulde bruges til at danisere Landsdelen, vil jeg sige, at det er ganske unødvendigt, at man fra den Side kommer med den Slags. Jeg har jo en meget nær Forbindelse med de Statsinstitutioner, der virker i Sønderjylland, og jeg har nok Gang paa Gang set, at der ogsaa, i Blade syd for Grænsen er rettet Bebrejdelse mod os for, at danske Statsborgere, der var tysksindede, blev forbigaet af disse Institutioner. Jeg har offentligt forlangt at faa disse Tilfælde frem, men de er aldrig kommet frem. Sagen er den, at vi, der har med disse Statsinstitutioner at gøre, Laanekasse og Hypoteklaanefond, naturligvis forvalter dem ud fra det Princip, at danske Statsborgere har samme Adgang til at blive hjulpet gennem dem uanset Sindelag. Naar man raaber op om, at en eller anden Tysker er blevet afvist, er der derfor ikke andet at sige, end at der er blevet afvist 3—4 Gange saa mange danske,

af den gode Grund, at vi f. Eks. sidste Gang i Laanekassen fik saadan noget som 10 000 Andragender og ikke havde Penge til at bevilge mere end de 2 000; derfor maatte der naturligvis tages Hensyn til Ansørgernes Kvalifikationer og mange andre Ting, og saa er det givet, at nogle af begge Parter maa finde sig i at blive afvist. Det forekommer mig derfor, at den Slags Ting kan man udmærket spare sig at fremsætte, og med Hensyn til det foreliggende Lovforslag vil Forholdet lige saa givet blive det, at danske Statsborgere uden Hensyn til Sindelag stilles lige.

Men hvad jeg ser mere paa, er, at de 10 Mill. Kr., denne uhyre Sum, har skabt en Travlhed i Sønderjylland, omtrent som i en Bikube paa en varm Sommerdag; Bladene faar Meddelelse om at man er ved at danne Konsortier til Opkøb af Jord o. s. v., og vi forstaar udmærket godt, hvad alt dette skal betyde; blandt Landboerne har man Planer om, at nu skal Staten straks købe for 10 Mill. Kr. Jord og gaa i Gang med Anlæg af Veje og grundforbedre disse mange, 15 000—20 000 ha, som der tales om — det er Tal, der er nævnt i Erhvervsudvalgets Betænkning —, og da man godt indser, at der ikke paa en Gang kan rejses Husmandsbrug eller smaa Gaardbrug paa disse 15 000—20 000 ha, gaar man ud fra, at Staten maa forpagte Jorden ud, naar den har grundforbedret den og anlagt Vejene, og saa mener man, at de, der har solgt Jorden, kan forpagte den igen for en meget billig Afgift. Jeg tror, det havde kølnet Gemytterne noget, hvis den højtærede Landbrugsminister havde holdt sig til de 4—5 Mill. Kr. (*Landbrugsministeren* [Madsen-Mygdal]: Det er akkurat det samme). Den højtærede Landbrugsminister siger, at det er det samme, det er jeg nu ikke saa sikker paa; i hvert Tilfælde tror jeg, at det foreslaaede Beløb har sat Fordringerne en hel Del op.

Vi ved jo, at der i Erhvervsudvalget hævede sig enkelte Røster for, at naar nu disse Henstillinger kom, behøvede den danske Stat ikke at foretage sig andet end at sætte en Pengekasse derned med en halv Snes Millioner Kroner i, saa kunde de selv ordne Resten dernede, som det passede dem. Erhvervsudvalget tog imidlertid en